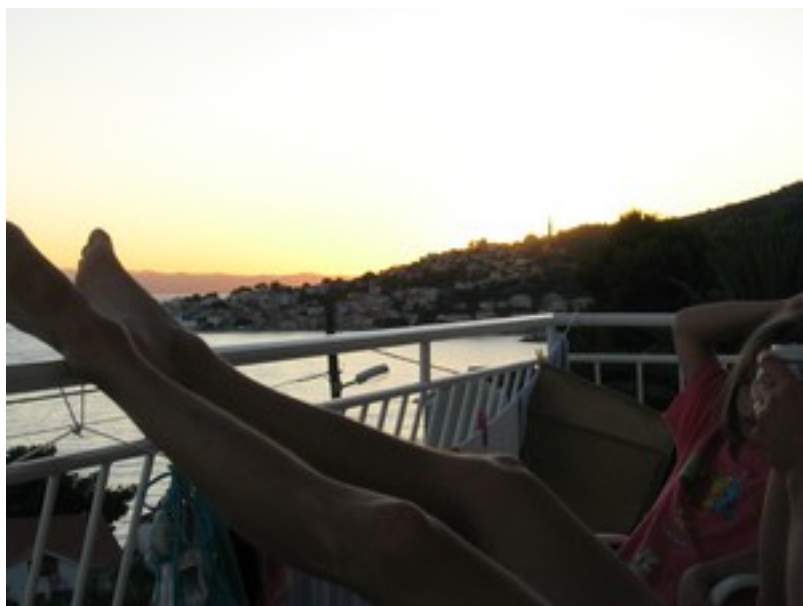

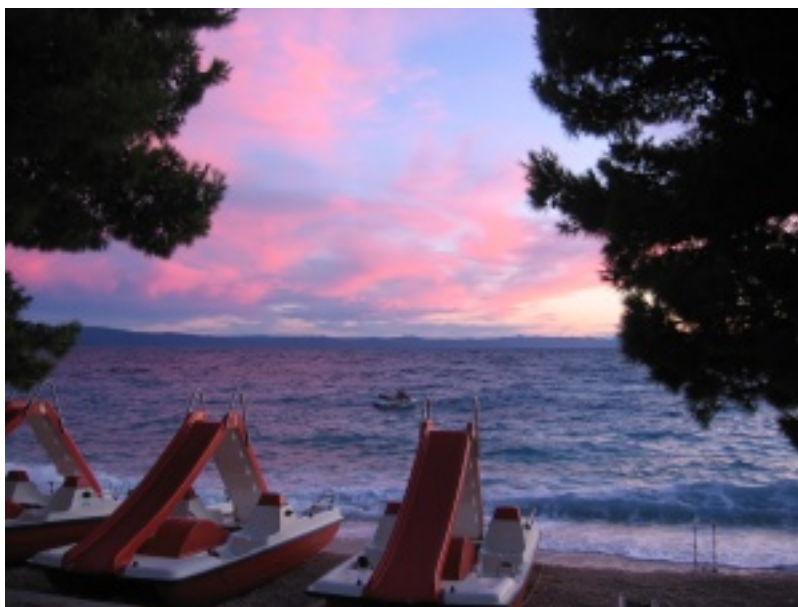
Na jaře vykrystalizovalo rozhodnutí, že bychom mohli jet k moři. Autem je nejbližše Chorvatsko, proto k uskutečnění cíle započaly přípravné práce. Koupil jsem si papírovou mapu, stáhnul si z internetu i mapu do navigace, pobrouzдал po nabídkách cestovek, pozeptal se po známých a nakonec padl prst na makarskou rivieru. Ubytování jsme chtěli řešit až na místě. Využili jsme červencových volných svátků, nakoupili 6 balení vod, pár palet piv, nějaké konzervy a v úterý navečer, kdy jsme Tofíka a andulku předali známým, vyjeli na hraniční přechod. V Břeclavi jsme byli v půl dvanácté, navigace mě však místo na Poštornou, vedla do Mikulova a navíc mě zavedla do nějakých celních skladů, u nichž jsem musel auto otočit. Nicméně v půl dvanácté jsme stáli u první rakouské pumpy, kde jsem si koupil dálniční nálepku za 7,6 eura. Vypil jsem si kafe, pojedl zakoupenou bagetu a vyrazil na Vídeň. Jen jsem rozjel auto rozsvítila se mi kontrolka poruchy motoru. Zřejmě opět špatné spalování na třetím válci. Pokračoval jsem neohroženě dál.

Odpočinek na dálnici

Stř. Ve Vídni byl trochu živější provoz, ale v celku jsme nikde moc nečekali. U Gratze jsme odbočili na Maribor. Sem jsem dorazil v půl čtvrté ráno. Na hranicích bylo hodně našich. Někteří lidé spali vedle nebo v autech. My jsme dali půlhodiny oddech a jeli dál. Zaplatili jsme mýtné 0.7 eura za krátký úsek dálnice a pak pokračovali po okresech k chorvatským hranicím. Chtěl jsem dotankovat jelikož benzin, který tu stál 0.9 eura, ale jedinou pumpu OMV jsem minul a pak už byly všechny zavřené. I přes chorvatské hranice jsme projeli bez čekání a problémů. Za 35 kun jsme najeli na dálnici do Záhřebu. Provoz byl opět mírný. Začalo svítat. V Záhřebu jsme opět najeli na dálnici na Split. Provoz prořídnul, jelikož asi většina aut odbočila na Istrii. V šest jsem dotankoval auto na pumpě za 8,5 kun/litr. Po chvíli oddechu opět noha na plyn a dál. V devět hodin na mě přišla krize, proto jsem zastavil na odpočívadle a na hodinku si zdřímnul. Docela jsem ožil a opět vystartoval. Následovala ještě jedna čůrpausa v půl jedenácté a pak už jsme jeli nonstop na makarskou. Počasí, které bylo zamračené se stále vylepšovalo. Na konci čerstvě otevřeném úseku dálnice v Šestanovaci jsme zaplatili 171 kun a sjeli na jadranskou magistrálu. Namířili jsme si to do Tučepi, ale když jsem viděl ty davy lidí na pláži pokračoval jsem dál až do Živogošče. Cestou nás nějaký maník světelnou houkačkou upozornil na policii, takže jsem zbrzdil a dopravní hlídka neměla důvod nás stavit. Magistrálou se mohlo jet díky značkám tak mezi 40-70 km/h. Místní toto omezení dost ignorovali a pokud jsem nechtěl za sebou mít několikakilometrový konvoj musel jsem taky přidat plyn. U místního hotelu jsem nechal auto a šli jsme hledat ubytování. Bylo právě poledne a děsné vedro. Za první nalezený volný apartmán chtěl týpek 15 eur/os, ale místnosti byli ošuntělé, tmavé a bez výhledu na moře. Pokračovali jsme tedy dál po cestě. Další apartmán byl obsazený, ale majitel někam zavolal a poslal nás o kus

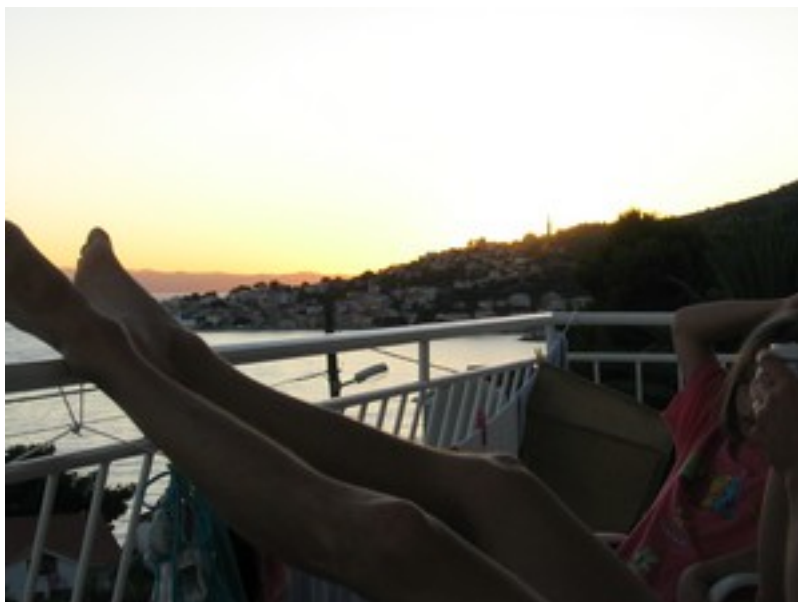
dál. Před jedním barákem si nád už odchytil nějaký chorvatský tatík a ukázal nám v prvním patře apartmán. Veliká terasa s výhledem na moře, plovoucí podlaha, nově zařízené pokoje a velká kuchyň. Když řekl cenu 10 eur/os, bylo rozhodnuto. Sice pokoj neměl klimatizaci, ale ubytování se nám líbilo. Došel jsem pro auto a najel vedle na parkovištěčko u apartmánu. Majitel měl úplně stejnou Astru jako já, jenom barvu měla vínovou. Ve tři hodiny bylo vybaleno a hurá na pláž. Voda byla jako kafe. Všude kolem nás zaznívala čeština, takže si člověk připadal jak na našem koupališti. K večeru jsem na terase s majitelem vypil plechovku Plzně, trochu s ním poplkal, ale měl jsem pocit, že mi taky rozumí každý páté slovo jako já. Vanul pěkný větřík, tak jsem hned usnul. Večer byla bouřka, takže nám otevřenými dveřmi nateklo do pokoje, ale já ji neslyšel.

Tučepi

Čtv. V deset hodin dopoledne jsme se šli poohlédnout po Živogošči. Prošli jsme celou pláž a vrátili se na oběd. S domácím jsem se domluvil na tom, že by nám udělal o víkendu ryby. Odpoledne jsme se šli vykoupat. Nafoukli jsme gumový člun a matračky a užívali si velkých vln. Večer jsem se jel podívat do Tučepi. Na kolonádě bylo hodně lidí a i restaurace byly plně obsazené. Pláže zde měly drobnější kameny než v Živogošče. Prošli jsem kolonádu a pak si v restauraci dali škeble a pizzu. To jsme zapíjeli pivem Karlovačko. To nebylo zas tak špatné, akorát stálo 15kun. Jelikož půllitr se nám líbil, zeptali jsme se číšníka, kolik by nás to stálo, kdybychom ho rozbili. Zřejmě otázku špatně pochopil, protože si řekl o 30 kun a že dojde pro pivo. Vysvětlili jsme mu to znovu a když mu pak svitlo.. takže prý nic. Nechali jsme mu tedy peníze a dva půllitry dali do kabely. Sice prskal, že jen jeden půllitr, že šéf bude zlobit, ale nakonec si

zřejmě spočítal, že jsme mu dali docela velký bakšiš, mávnul rukou a pustil nás. Už bylo půl jedenácté, takže jsme se vrátili na základnu. Večer jsme ještě poseděli při plechovkách Bráníku na terase.

Večerní siesta

Pá. Dnes bylo moře klidné tak jsme celý den strávili u něj. Jako správný trouba jsem se hned spálil na většině povrchu těla, že i domácí při pohledu na mně zapráskal obočím. Z fleku jsem mohl být angažován do komparsu pro film Vinetou se vrací. Večer jsme se šli podívat do hotelu na zábavu, kterou tu pro své hosty pořádali, každý večer. Z ochozu hotelu jsme pozorovali nějakou hru, kterou zde dva šoumeni rozehrávali s přítomnými, kdy si vyměňovali nohama gumový válec. Taky druhý den zde bylo o dost málo lidí. Než jsme šli spát, otevřeli jsme na terase pár plechovek piv a přispěli tak do noční zvukové kulisy rozléhající se nad Živogoščem ... tsss ...tsss...tsss.

Na pláži

So. Od rána se cestou pod naší terasou valili přijíždějící turisté. Z aut byly vybalovány tuny potravin a pak hurá na pláže. Po poledni jsem dojel s domácím do Makarské pro ryby. Nakoupili jsme makrely za 17 kun kilo, pak jednu chobotnici a ještě nějaké ryby, co vypadaly jak piraně. Výběr byl dost veliký, ale jelikož jsme spolu s domácím nevěděli jak se některé druhy havěti připravují, vzali jsme jen to osvědčené. Po poledni jsme šli na pláž. Bylo vedro. Vzal jsem plachtu ze stanu a postavil provizorní přístřešek. Nějaký ometák nám přišel nabídnout jízdu na lodi za 120kun/os na Mlasku a Sučuraj. Rozhodli jsme se, že se tedy svezeme a zaplatili mu zálohu 20kun/os. K večeri byly grilované ryby. Domácí je udělal jen na olivovém oleji. Vzal jsem nějaké pivo ke grilování a moji slivovici, ale ta mu moc nejela. Ryby se snědly všechny na posezení. Večer jsme se šli podívat opět na zábavu k hotelu.

Výlet lodí

Ne. Dopoledne jsme se flákali na terase a pozorovali turisty valící se na pláž. Až odpoledne jsme na pláž k hotelu, jelikož bylo děsné vedro a na ní jsme měli naději, že se schováme do stínu. V restauraci na konci pláže jsem si dal několik Karlovačko půllitrů. Docela lezly do hlavy. K večeři byla chobotnice alá salát.

Po. Ráno jsme si přivstali, jelikož jsme měli před desátou objednaný výlet na lodi. Docela jsem se vyspal, protože předchozí noci povykující češi za námi snědli pomazánku, kterou si udělali z dovezených vajíček a skončili v nemocnici. Jejich domácí nám řekla, že jedno dítě je na tom blbě, takže důvod k radosti neměli. Loď s nápisem Maun přijela o pár minut déle. Hned z kraje plavby nám plavčík, lodivod, kuchař a číšník v jedné osobě nalil rakiji, u které jsem si dal třikrát repeté abych byl veselejší. Dopluhi jsme do kempu Mlaska kde byla dvouhodinová pauza na koupání v písčité zátocce. Bylo zde dost mělko, ale zase písek byl dost příjemný a bez ježků, takže jsme nemuseli mít boty do vody. Na obveselení zde byla FKK - nudistická pláž a nějaká rozlomená jachta, kterou se spolek záchranářů snažil vyzvednout. Pat a Mat hadr proti nim. Když jsme nastoupili opět na loď dostali jsme k obědu smažené makrely. Nějaký Slovák vedle mě si hned jednu přidal, rozdloubal všechny a pak se hodili rackům, kteří věrně doprovázely naši Maun. Víno, kterým jsme zapíjeli maso bylo dobré, takže když jsme vystupovali na další zastávce Sučuraj, nakázal jsem lodivodovi, ať nám zbytek vychladí. V Sučuraji jsme si koupili zmrzlinu a dali si pivo Staro Češko. Nebylo nic moc, ale alespoň jsme přežili v restauraci vedro, než se plulo domů. Ve tři byl návrat a na lodi nás už čekala další konve vína. S nějakými moraváky jsme se docela bavili, na rozdíl od Slovinců, kteří se tvářili jako kyselá

prdel. Na večer jsme šli ještě na pláž a pak se jeli najíst do nedaleké vesnice do restaurace Adriana. Salát z mořských ryb byl sytý, takže jsme si ho nechali zabalit domů. Na jídelním lístku byla i česká jídla.

Út. Dopoledne jsme zamířili do pohoří Bionkovo. U vstupu do parku jsme zaplatili 25kun/os a začali šplhat na Sv.Jure. Stoupání bylo dost drsné. V jedné zatáčce jsme couvali před nějakým výletním minibusem, přičemž průvodkyně nám naznačovala prstem u krku, že jsme už teď mrtvoly. Cesta byla hodně úzká a vyhýbání se protijedoucím autům chtělo dávku předvídavosti. Kilometr před cílem, když už mi začala smrdět spojka, jsme auto odstavil na parkovišti a dál jsme šli pěšky. Kupodivu mi zhasla kontrolka poruchy motoru. Na vrcholu Jure kromě kostelíka nebylo nic k vidění. Byla zde zima a schylovalo se k bouřce. Sešel jsem po lanem vyznačené stezce k parkovišti, abych si zkrátil cestu, což v mých dřavých sandálech nebyl zrovna dobrý nápad. Než se pořádně rozpršelo byl jsem dole, ale namožená stehna mě bolela ještě tři dny. Serpentýny dolů už se zvládly v pohodě, protože provoz ustal. Zastavili jsme se na několika odpočívadlech, pokochali se krajinou, sebrali nějaké šišky a hurá k moři. Na pláži jsme vydrželi až do večera. Jelikož na druhý den jsme jeli domů, večer jsme koupili nějaké cetky na památku, popili s domácím a zaplatili ubytování. Dal jsme domácímu slivovici s whiskou, zacož jsem dostal 6l vína, které bylo lepší než co nám na úvod dal a litr rakijs. Na terase jsme večer vypili poslední plechy Plzně.

Split